

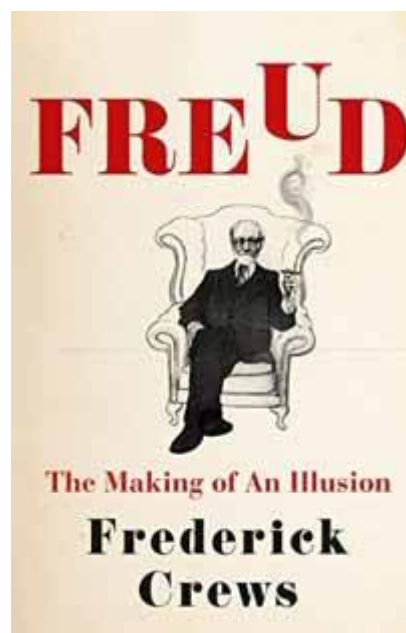
Freud was een bedrieger: een triomf van de pseudowetenschap

Harriet Hall, MD, <https://sciencebasedmedicine.org/freud-was-a-fraud-a-triumph-of-pseudoscience/>

Vertaling, een weinig ingekort en inlas achteraan door M.V.
Onderhavig artikel is enkel voor informatieve en research doeleinden

Frederick Crews¹ heeft een herbeoordeling van Freud geschreven op basis van nieuw beschikbare correspondentie en her-evaluatie van eerder beschikbaar materiaal. Hij laat zien dat Freud een oplichter was die zichzelf bedroog en bezweek voor pseudowetenschap.

Dr. med. Harriet Hall op 12 december 2017

<https://www.bol.com/be/nl/f/freud/9200000074207852/>

Freudiaanse psychoanalyse is misschien wel de minst op wetenschap gebaseerde psychotherapie. Freuds theorieën zijn op grote schaal bekritiseerd als onwetenschappelijk, en de behandeling van psychische stoornissen heeft zich in toenemende mate gewend tot psychotrope² medicijnen en therapieën zoals cognitieve gedragstherapie (CGT). Freuds impact op het 20ste eeuwse denken valt niet te ontkennen, maar hij heeft bijna alles verkeerd gedaan. Hij was niet alleen onwetenschappelijk; hij was een leugenaar en een oplichter. Een nieuw boek, *Freud: The Making of an Illusion*, 784 pag., van Frederick Crews, kan de laatste nagel in zijn doodskist slaan.

Crews had toegang tot materiaal dat niet beschikbaar was voor eerdere biografen. De uitgebreide vroege correspondentie tussen Freud en zijn verloofde, Martha Bernays, is pas onlangs vrijgegeven en datt is zeer onthullend voor Freuds karakterfouten, zijn seksistische houding en zijn regelmatig gebruik van cocaïne.

¹ Frederick Campbell Crews (born February 20, 1933) is an American essayist and literary critic. Professor emeritus of English at the University of California, Berkeley, Crews is the author of numerous books ... - https://en.wikipedia.org/wiki/Frederick_Crews

² “Psychotrope stoffen zijn substanties die uitwerking hebben op de psyche” – zie verder: https://nl.wikipedia.org/wiki/Psychoactief_middel

Freud was opgeleid als wetenschapper, maar hij dwaalde af, volgde wilde ingevingen, daalde moedwillig af in pseudowetenschap, verdoezelde zijn fouten en vestigde een persoonlijkheidscultus die hem lang overleefde.

Zijn vroege werk in de wetenschap was lukraak en miste voltooiing. Hij “bekritiseerde behendig voorbarige conclusies van anderen, maar testte nooit een van zijn eigen hypothesen op cruciale wijze”. Hij was lui, terughoudend om genoeg bewijs te verzamelen om ervoor te zorgen dat een bevinding geen anomalie was; hij generaliseerde vanaf enkele gevallen (cases) en gebruikte zichzelf zelfs als het enige geval (case). In een vroeg artikel “On Coca” demonstreerde hij slechte wetenschap, waarbij hij cruciale referenties weglief, referenties citeerde uit een andere bibliografie zonder ze te lezen en hij maakte onzorgvuldigheidsfouten (namen, datums, titels en plaatsen van publicatie verkeerd vermeld).

Zijn pleidooi voor cocaïne

Zijn pleidooi voor cocaïne was irrationeel. Hij wilde zijn eigen gebruik van het medicijn rechtvaardigen, dat hij nam voor migraine, indigestie, depressie, vermoeidheid en vele andere klachten; En hij presenteerde het als een wondermiddel. Hij beweerde dat het onschadelijk was en weigerde duidelijk bewijs te zien dat het verslavend was. Toen nasale toepassingen resulteerden in weefselneecrose, behandelde hij dat door meer cocaïne toe te passen! Hij gebruikte het om de morfineverslaving van een vriend te behandelen en slaagde er alleen in om de patiënt verslaafd te maken aan zowel morfine als cocaïne. Toen beweerde hij dat de behandeling succesvol was geweest! En in zijn rapporten verwees hij naar andere succesvolle zaken die nooit hebben bestaan. Er waren veel gevallen waaruit bleek dat zijn eigen drugsgebruik zijn oordeel beïnvloedde.

Hij publiceerde een wetenschappelijke studie over de fysiologische effecten van cocaïne op reactietijd en spierkracht. Zijn enige proefpersoon was hijzelf! In zijn artikel probeerde hij eerst zijn falen om andere proefpersonen te testen weg te redeneren en beweerde vervolgens dat hij zijn resultaten had bevestigd door collega's te testen, wat een leugen was. De studie was bezaaid met andere methodologische tekortkomingen, en Crews merkt op dat het “misschien wel een van de meest onzorgvuldige onderzoekstudies ooit is om gedrukt te zien”.

Charcot en hysteric

Freud verbleef enkele maanden in het psychiatrische Hôpital de la Salpêtrière van Charcot in Parijs [waar Jean-Marie Charcot werkte, in die tijd een van de grootste autoriteiten op het gebied van neurologie; Wiki]. Een andere waarnemer, Delboeuf, bracht er slechts een week door en realiseerde zich al snel dat patiënten sadistisch werden misbruikt en gedwongen tot stereotiepe hysterische prestaties door hypnose, sterke suggestie, groepsdruk en andere invloeden. Freud zag hetzelfde bewijs dat Delboeuf zag, maar zijn heldenverering van Charcot en zijn behoefte om zich bij zijn mentor te vereenzelvigen, maakten hem blind voor wat er werkelijk aan de hand was. Hij geloofde dat Charcot hysteric had begrepen en beheerst. Crews: “Elke podiumgoochelaar hoopt dat zijn publiek zal bestaan uit precies zulke ooggetuigen als Freud”.

Voordat hij zich specialiseerde in de behandeling van hysteric en neurosen, beoefende hij algemene geneeskunde en neurologie. Hij beoefende nutteloze elektrotherapie gedurende ten minste twee jaar en is het misschien blijven gebruiken, zelfs nadat hij zich realiseerde dat het nep was. Maar later beweerde hij dat hij zich “snel” realiseerde dat het placebo was en dat hij onmiddellijk was gestopt met het gebruik ervan. Hij stuurde patiënten naar kuuroorden voor immobiliteit en om aan te komen. Hij schreef hydrotherapie voor. Hij stuurde patiënten naar een gynaecoloog die hysterische vrouwen behandelde met chirurgische ingrepen zoals hysterectomie en excisie van de clitoris. Hij bracht patiënten onnodig in gevaar en handelde op impulsieve, soms fatale inschattingfouten. Hij werd zo enthousiast over cocaïne dat hij het op alles probeerde, zelfs op een geval van difterie dat hij verkeerd diagnosticeerde als “keelkroep”; hij interpreteerde voorbijgaande symptomatische verbeteringen als genezingen en verzuimde enige follow-up te doen. Op een gegeven moment gaf hij privé toe dat hij nog geen patiënten had geholpen.

In de eerste jaren van zijn praktijk hield hij zich bezig met de rang en status van zijn patiënten. Hij ging zich specialiseren in een “rijkemansziekte”, hystericie, die nooit te genezen was en die een voortdurende stroom van inkomsten genereerde. Toen vervolgens werd aangetoond dat sommige van zijn “hysterische” patiënten organische ziekten hadden, hield hij nog steeds vol dat hystericie deel uitmaakte van het klinische plaatje. Hij heeft nooit toegegeven dat hij ongelijk had, in één geval zei hij dat zijn diagnose niet onjuist was geweest, maar ook niet correct was geweest. Crews zegt: “Hij koos ervoor om bedrogen te blijven, zelfs nadat bewezen was dat hij ongelijk had”.

Bewijs van oneerlijkheid

Hij behandelde verwende, rijke leden van de beau monde. Zijn houding tegenover hen was cynisch; ze zorgden voor een stabiele bron van inkomsten door niet te worden genezen, en in één geval haastte hij zich terug om een patiënt te zien in de angst dat hij beter zou worden in zijn afwezigheid. Hij had weinig sympathie voor zijn patiënten; Hij verachtte actief de meeste mensen, vooral die van de lagere sociale ordes. Hij was een vrouwenhater die geloofde dat vrouwen biologisch inferieur waren. Hij behandelde zijn vrouw abominabel.

Weinig van zijn ideeën waren origineel. Hij plagieerde. Hij leende ideeën van rivalen, maar daeerde ze vervolgens en behandelde ze als de zijne. Zijn tekortkomingen jegens anderen werden aanvankelijk erkend, maar “uiteindelijk onderdrukt ten gunste van het schoonschijnende beroep doen op klinische ervaring”. Hij was “actief ontwijkend, kwaadaardig en oneerlijk” in het toedekken van zijn fouten. Crews vertelt veel gevallen waarin hij de geschiedenis herschreef en het verhaal veranderde om zichzelf in een beter daglicht te stellen.

Hij verzon dingen terwijl hij verder ging, veranderde voortdurend zijn theorieën en methoden, maar boekte geen daadwerkelijke vooruitgang in de richting van een succesvolle behandeling.

Als een patiënt het niet eens was met zijn interpretatie, (“Nee, ik ben niet verliefd op mijn zwager”.) versterkte dat alleen maar zijn overtuiging dat hij gelijk had. Hij schond het patiëntengeheim. Als een voormalige patiënt verbeterde na het verlaten van zijn behandeling, nam hij de eer op zich. Hij was zich niet bewust van de gevaren van confirmation bias³.

De redacteuren van Freuds brieven en andere papers waren lid van zijn sekte en waren oneerlijk. Vergelijking met de originele documenten laat zien dat ze woorden veranderden en passages werglieten waarvan ze dachten dat ze hem er slecht uit zouden hebben laten zien. Ze “veegden het meest vernietigende bewijs onder het tapijt”. Bijvoorbeeld: “Van de 284 brieven die Freud aan Fliess schreef, waren er slechts 168 representatief, en op 29 na ondergingen ze allemaal diplomatieke en vaak stille veranderingen”.

Een van de fundamentele gevallen van de psychoanalyse, het prototype van een laxatieve remedie, was de “Anna O”⁴-zaak gerapporteerd in een boek van Breuer en Freud. Ze zeiden dat ze hersteld was na de behandeling van Breuer, maar dat was niet waar. Het werd zelfs erger en ze werd opgenomen in het ziekenhuis. Nadat ze de psychoanalytische behandeling had verlaten, verbeterde ze uit zichzelf en leidde ze uiteindelijk een succesvol leven als activist tegen de sekshandel. (Dit werd in psychoanalytische termen geïnterpreteerd als een middel om onbewust te willen voorkomen dat haar moeder seks zou hebben met haar vader!) Ze had waarschijnlijk niet eens een psychiatrische ziekte, maar eerder een fysieke, neurologische, en veel van haar meest verontrustende symptomen werden veroorzaakt door de morfineverslaving die Breuer haar had toegebracht. Freuds interpretatie van de zaak was in tegenspraak met de feiten: hij loog of ventileerde een eigen waanidee.

Hij vond zijn ware métier als verhalenverteller, met behulp van anekdotes uit zijn eigen voorgeschiedenis om te illustreren hoe zijn geest werd “genezen” van de verbijstering over de oorsprong

³ <http://skepdic.com/confirmbias.html>. “Bevestigingsbias is de neiging om informatie te zoeken, te interpreteren, te begunstigen en te herinneren op een manier die iemands eerdere overtuigingen of waarden bevestigt of ondersteunt”, https://en.wikipedia.org/wiki/Confirmation_bias

⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Bertha_Pappenheim#Anna_O.

van mysterieuze symptomen. Hij beschreef avonturen van het intellect. Zijn oriëntatie was meer literair dan wetenschappelijk. [...]

Freuds obsessie met seks

Hij was in beslag genomen door seks, vermoedelijk vanwege zijn eigen problemen op dat gebied. Zijn eigen vrouw noemde de psychoanalyse “een vorm van pornografie”. Hij zag alles wat een baby deed als een bron van seksueel genot, van het zuigen van melk tot het ontlasten. Hij was geobsedeerd door masturbatie en geloofde dat het de oorzaak was van de meeste psychische aandoeningen. Hij ontwikkelde een opeenvolging van twijfelachtige concepten zoals maagdelijke angst, penisafgunst en het Oedipus-complex. Hij besloot dat elk hysterisch symptoom een afbeelding was van een seksuele fantasie; Hij vertelde een maagdelijke patiënt dat haar hoest werd veroorzaakt door haar onbewuste verlangen om [hier een pervers verhaal dat ik weglaat].

Op een gegeven moment was hij ervan overtuigd dat seksueel misbruik in de kindertijd de oorzaak was van volwassen psychoneurosen. Hij geloofde alles wat patiënten hem vertelden, en verzon zelfs dingen voor hen en interpreteerde hun dromen als vervormd bewijs van werkelijke gebeurtenissen. Hij slaagde er niet in om hun fantasieën van de zijne te onderscheiden, zelfs omdat hij geloofde dat ze hun gedachten telepathisch aan hem hadden doorgegeven. Hij dacht dat zijn neurotische patiënten hun herinneringen aan misbruik hadden verdrongen, die hij aan het licht probeerde te brengen. Eerst dacht hij dat verpleegsters en gouvernantes de misbruikers waren, daarna ging hij geloven dat *vaders* de misbruikers waren. Uiteindelijk realiseerde hij zich dat sommige verhalen over vaders te bizar waren om echt te zijn, dus schakelde hij over op wat anders. Hij besloot dat patiënten alleen maar fantaseerden over seks met vaders vanwege een oedipaal onderdrukt verlangen naar vaderlijke incest, of omdat ze probeerden de auto-erotische activiteiten van seksualiteit in de vroege kindertijd te verdoezelen. Sommige fantasieën waren bizar, zoals een verslag van vrouwenbesnijdenis waarbij [hier een pervers verhaal dat ik weglaat]. Dit was een voorbode van de verdrongen herinneringshek-senjacht⁵ van de 20ste eeuw, met zijn vele valse beschuldigingen van kindermisbruik⁶ en satanisch ritueel misbruik⁷. Op een gegeven moment overwoog hij de mogelijkheid dat hij zijn patiënten dagdromen over aanranding had opgedrongen, maar verwierp het idee snel.

Als hij dacht dat hij ermee weg kon komen, stemde hij details van een casestudie af om zijn huidige theorie te ondersteunen. Hij “verleende zichzelf een licentie om feiten uit te vinden, te onderdrukken, te veranderen en te herschikken in het belang van verbeterde zelfportrettering en theoretische rechtvaardiging”.

“Off the Deep End”

Een heel deel van Crews’ boek is getiteld “Off the Deep End”. Freud ontwikkelde zich tot een “manische speculant”, die fantaseerde, interpreteerde en gokte. En zijn speculaties werden vaak gevoed door cocaïne. In een vernietigende bekentenis bekende hij ooit:

“Ik ben eigenlijk helemaal geen man van de wetenschap, geen waarnemer, geen experimentator, geen denker. Ik ben van nature niets anders dan een conquistador – een avonturier, zo u wilt dat het vertaald wordt – met alle nieuwsgierigheid, durf en vasthoudendheid die kenmerkend zijn voor zo’n man”.

Hij toonde een groeiende grootsheid, zei dat psychoanalyse de enige mogelijke behandeling was voor bepaalde aandoeningen en claimde indrukwekkende successen. In werkelijkheid had hij geen enkele genezing bereikt. Hij wist dat zijn beweringen over genezing in feite geen enkele basis hadden, en soms zei hij dat therapeutisch succes niet zijn primaire doel was; in plaats daarvan wilde hij patiënten alleen bewust maken van hun onbewuste wensen. Hij vertelde een vriend: “We doen

⁵ <https://skepdic.com/repress.html>

⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/Day-care_sex-abuse_hysteria

⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Satanic_panic

analyse om twee redenen: om het onbewuste te begrijpen en om de kost te verdienen ... we kunnen [de patiënten] zeker niet helpen”.

Hij beweerde dat zijn critici niet het recht hadden om een oordeel te vellen over de psychoanalyse omdat ze het niet begrepen. Zijn criterium voor de waarheid van zijn ideeën was interne consistentie, niet externe realiteit.

Hij geloofde dat dromen geheimzinnige kennis konden onthullen en nauwkeuriger waren dan bewuste herinneringen. Hij geloofde in het paranormale, in numerologie en in occultisme.

Conclusie: Een slecht mens

Freud was een verachtelijk persoon met meerdere karakterfouten. Hij verraadde zijn wetenschappelijke opleiding in een tour-de-force van zelfbedrog en bezweek voor allerlei irrationele overtuigingen. Zijn geroemde psychoanalyses hebben nooit objectief één enkele patiënt geholpen. Het is verbazingwekkend dat zijn ideeën en zijn cultus zo lang zo invloedrijk waren. Freud was een oplichter, een leugenaar, een slechte wetenschapper en een slechte dokter; maar Crews' boek over hem is uitstekend. Crews' gedetailleerde, goed gerefereerde onderzoek naar Freuds afdaling in pseudowetenschap is fascinerend om te lezen. Lezers die bekend zijn met de ontwikkeling van alternatieve geneeswijzen zullen veel parallellen vinden.

Psychologie: schuld of zonde is een nutteloos en schadelijk concept; geen God die gebiedt, bestuurt en rekenschap vraagt; geen boze geestenwereld; materialistische of new-age filosofie; fout mensbeeld; humanistisch; atheïstisch; existentialistisch; christelijk geloof wordt als irrelevant beschouwd; de mens is het product van blinde materialistische evolutie; pragmatisme is de standaard ... welk bijbelvast christen wil daar iets mee te maken hebben?!

Sigmund Freud: hij was atheïst en stichter van humanistische psychologie. Hij stelde dat religie "de obsessionele neurose van de mensheid" was. Hij leerde dat alle mensen biseksueel geboren worden, en dat een zoon jaloers is op zijn vader omdat hij zich seksueel aangetrokken voelt tot zijn moeder (het zgn. oedipuscomplex). Hij was ook een cocaïneverslaafde, en schreef zijn patiënten cocaïne voor om hun mentale problemen te verbeteren. Zijn dochter was lesbisch en zijn theorieën konden daar niets aan veranderen. Freuds werk beïnvloedde Carl Jung, die geleid werd door een demon met de naam Filemon. Hij en Sigmund Freud zijn verantwoordelijk voor de moderne psychologie. Psychologie is dus het werk van een atheïst en een demongeleide man – een duidelijk teken dat dit NIET uit God is.

Zie ook:

- Carl Gustav Jung, grondlegger Analytische Psychologie, was verwickeld in het occulte: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/CarlJung.pdf>
- Rubriek "Psychologie": <http://www.verhoevenmarc.be/#psychologie>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm